

Barna T. Attila

Esők

Aranyló karjaira veszi a várost az ősz
ringatja szelíden
csönd lesz csönd
csak lehajtott fejű esők járnak erre
szobák tűnődnek
régii táncok
elfoszlott nevetés
ki emlékezik bennem szüntelen
termeimben lehullanak a madarak.

Füst

Hideg van, látszanak a levegő csontjai.
Az ablakon belógatja kezét a tél.
A némaság fehérre meszelt falai között várakozom.
Szemből füst szivárog.

Sárga ősz

Juan Ramón Jiménez emlékének

Sárga szőrét borzoló vadállat,
morog a délután. Avar árad,
tajtékja loccsan
sárga falak tövén.
A fák rokkant,
vánszorgó betegek,
a sárga, vén
nap felé fordítják arcukat,
szél karol beléjük,
óvja léptüket.

Pillanatkép

A narcisztikus hold
merengő hideg mosolyát
tükrözik szennyes pocsoltyák.

Szürkület

Nézd a jegenyét
égbolt-szárnyát tárva szét
felrepül Dúdol a rét

nyáréj

egész éjen át
hallgatom
a fűszálak hegyén
meztelenül ringatózó
harmatcseppek boldog sikolyát